

LA DURA BATALLA DE MANGLANO

L'eterna crisi dels populars

Alianza Popular a la valenciana és tot un poema. La història del partit al nostre país és la història d'una guerra guerrejada que sembla no acabar mai, tot just continguda des de Madrid, des d'on actuen, sobretot, davant d'unes eleccions, com aquestes.

Juli Esteve

Si Michel Ende hagués conegut els homes de Manuel Fraga a València, ben bé hauria pogut fer una segona versió de la seua *Història interminable*. Per què això mateix sembla ser la història de la crisi interna d'Alianza Popular, secció valenciana. Qualsevol cronista polític de la ciutat de València, al llarg dels darrers anys, ha tingut ocasió de vessar rius de tinta impresa parlant dels dirigents d'AP i dels incansables esforços que han fet els qui no manaven al partit per tal d'arribar a fer-ho al més aviat possible.

El darrer capítol, de moment, d'aquesta història es va escriure durant el mes de març i fins el moment de la convocatòria d'eleccions legislatives, quan diverses intervencions de la «gent de Madrid» aconseguiren que es convocàs un congrés provincial que

tenia com a única finalitat defenestrar Carlos Manglano de la presidència del partit en les comarques centrals valencianes.

Només la proximitat de les eleccions ha fet que aquest congrés haja estat ajornat per a la propera tardor, quan les aigües electorals s'hagen calmat i, probablement, AP torne a plantejar-se la necessitat de buscar un recanvi a Fraga, després d'allò que sembla una nova —definitiva?— derrota de Don Manuel. La imatge d'AP, però, ha estat una mica més perjudicada.

En aquest context no resulta gens estrany que la dreta autèntica, l'empresariat aliat natural d'AP, n'estiga fart i es trobe cada volta més a gust amb el govern dels socialistes, govern amb el qual estan guanyant diners, com feia anys que no ho feien, i que ha afavorit, amb la seua política, que els balanços anuals de moltíssimes empreses registren beneficis descon-

guts des d'abans de la crisi. Vegeu, si no, les elèctriques i els bancs.

¿I què passa amb AP? Hi ha qui diu que és un partit de gent acostumada a manar; o bé, que representa una dreta inclosa dins el marc democràtic i constitucional a empentes del mateix Fraga Iribarne, que ja fa temps que ha obligat anteriors vel·leïtats anti-constitucionals. El cas és que ningú no recorda haver vist al si d'AP una etapa de «pax romana», similar a les que ha viscut el PSOE i el PSPV, que haja durat més de dos mesos. Una pau que els cal per fer la impressió de poder governar.

Tot començà quan allò que els aliancistes anomenen «la larga travesía del desierto». Era l'època en què Fraga, durant la transició, es quedà fora de joc i fou Adolfo Suárez i la seua UCD qui monopolitzaven el vot de dreta. Foren cinc anys, des de 1977 a 1982, d'esperar que caigués UCD perquè, al remat, ara en fa quasi quatre, Alianza Popular i els seus companys democristians i liberals de viatge tinguessen la recompensa del suport popular. El partit que es presentà a les eleccions de 1982 ja no era aquell dels «set magnífics» ex-ministres del franquisme. Tampoc, ací a València, el d'aquell Alberto Jarabo

Payà que fou conseller del govern d'Albinyana.

Els aliancistes s'havien adonat que no podien mantenir una façana franquista si volien, algun dia, ocupar la Moncloa i la Generalitat. Hi ha homes nous a les llistes. Carlos Manglano de Mas, germà del qui fou «martillo de herejes» de la UCD, es presenta en un bon lloc de la candidatura i ix diputat.

A la presidència provincial hi ha, de primer, Manuel Giner Miralles. Després, José Rafael García-Fuster.

Dalt, Fraga i Manglano. A la dreta, Ignacio Gil. Baix, Rita Barberà i Giner Miralles.

Començava la primera lluita interna. García-Fuster i Carlos Manglano s'enfronten. Manglano fa valer a Madrid (sempre Madrid) les seues tesis i aconsegueix que García-Fuster trenque la baralla i dimitesca, forçat pels padrins de Manglano, homes de la importància de Fernando Suárez i Jorge Verstryngge. García-Fuster és acusat de manca de dedicació. Giner Miralles calla. No és cosa seua, encara, i des de la barrera que suposa la presidència regional d'AP es mira tranquil la batalla. Manglano és nomenat president d'una gestora i encara la convocatòria d'un congrés provincial que el consagre. Però la llavor del que seria lluita a mort, política, s'entén, ja ha estat plantada. García-Fuster mai no li ho perdonarà.

Només fer-se càrrec de la presidència, Manglano s'inventa allò de «la

nueva derecha valenciana», una dreta que, diu ell, és plenament constitucional, oberta, democràtica, popular, interclassista i, sobretot, «valenciana». Manglano predica l'autonomia de Madrid, de la seu central del partit. Compta, al principi, amb el suport de molta gent. Viatja a les comarques, obri seus i fa militants. Semblava que, per fi, la dreta valenciana podia haver trobat un home amb prou carisma i capacitat —allò de les «dotes de mando»— que tan bé funciona entre el votant dretà.

Però la lluita de fons ja era imparabile i frustrà les expectatives. Manuel Giner es mou. Des d'una presidència regional acabada de crear, veu en Manglano un home capaç de furtrar-li poder o no cedir el que té en favor de l'ens regional. Esclata la guerra. Giner té al seu favor un home que encara no havia eixit a la llum del dia a València: Àngel Sanchis Perales, un milionari d'Albal, mà dreta financera de Fraga, al qual diu que mai no ha demanat res i del qual es declara servidor per al que vulga.

Sanchis Perales, diuen els seus enemics, està acostumat a fer i desfer, a manar. En la guerra Giner-Manglano, mil voltes negada públicament, altres tantes reconeguda en privat, Sanchis pren partit fàcilment. «No és Manuel Giner el nostre home a València, però encara menys l'és Manglano. I és una llàstima, perquè té l'edat i la imatge que cal, però el perd el seu caràcter dominant, absolut, la seua falta de mà esquerra, aquesta incapacitat de saber pegar unes palmadetes a l'esquena». Comentaris que Sanchis Perales ha repetit moltes vegades.

I no ara. Ja fa temps. Àngel Sanchis és molt en AP, però el ferm suport de què ha gaudit Manglano ha fet que no caiga encara, malgrat la aliança d'interessos entre Giner i Sanchis.

El fet que Giner fou qui ensopegà i hagué de deixar en mans de Josep-Maria Escuin la presidència regional, l'any passat, n'és la prova. Abans, el petil dels Manglano aguantà i guanyà la primera batalla, quan a València hi havia gent que no donava ni un duro per ell. Manglano isqué reelegit president provincial en el congrés de 1984, i per molt. Un desconegut, Hernando Medialdea, home de palla de Giner Miralles, assajà de donar-li batalla i només va traure un 17 % dels vots. No era, Medialdea, l'home que havia de desbancar Carlos Manglano.

Mentrestant, pel mig, hi hagué la crisi de l'Ajuntament, on la baralla entre els membres del grup popular i

t

dins d'AP mateix era quotidiana. Durant mesos, amb el suport del president provincial, Martín Quirós i de Juan Carles Gimeno, el qui posà la darrera corona al monument al general Franco en la plaça que duia el seu nom a València, trigaren mesos a controlar el seu propi grup municipal, amb intervencions quasi diàries de Madrid. El desgavell no fou gens bo per a la imatge de Manglano i, a la llarga, l'aprofitarien els seus enemics.

En tot aquest panorama encara hi ha un altre nom clau: Ignacio Gil, un xicot jove, benparlat i benposat que, segons ha confirmat el temps, havia d'esdevenir el candidat per substituir Manglano. Gil Làzaro, que de moment i per culpa de les eleccions no ha pogut enfrontar-se amb l'actual president provincial, compta amb totes les benediccions d'Àngel Sanchis.

La batalla, l'enèsima, es planteja entorn de la convocatòria del congrés provincial per a juny. Manglano, amb el suport de Miguel Herrero, Verstryngge, Suárez i algun líder més, diu ell, tenia, pel que sembla, majoria de vots a les comarques de la «provincia». Ignacio Gil, per contra, tenia la força a la ciutat, on, ves per on, Juan Carlos Gimeno i Martín Quirós, es passen, de sobte, a l'antimanglanisme i apareixen seguts a dreta i esquerra d'Àngel Sanchis en un dinar durant una de les seues últimes visites a València, que havia de preparar el terreny.

Gil Làzaro i Sanchis Perales aconsegueixen, cosa important, que aquest congrés de juny, frustrat, siga assembleari i que se celebri a la ciutat de València. És la basa que juga Gil per

guanyar, comptar amb els vots dels militants de la ciutat, que apareixen com els més dretans, enfront del caire, aparentment renovador, de Manglano. ¡Què hi hauria passat? Els pronòstics eren diversos. Ara, després de les eleccions, el panorama pot canviar. Una nova derrota d'AP, que sembla inevitable, podria portar modificacions importants al partit de Manuel Fraga.

On no sembla que hi haja hagut massa batalla és en les llistes de candidats. Madrid ha dit que els vicepresidents estatals encapçalarien algunes llistes provincials i, als valencians de les comarques centrals, sembla que els pot tocar Fernando Suárez o Miguel Herrero: és clar, cal un candidat amb cert relleu «nacional», per enfrontar-se a José Maria Maravall, un altre «cunero» en grau menor, per allò de l'origen xatívi i el seu llinatge. Àngel Sanchis, que semblava predisposat a ser cap de llista de la Coalició, haurà de presentar-se, si vol ser diputat, per una altra circumscripció. Manglano, Gil Làzaro i Rita Barberà seran els candidats principals d'AP, segurament en l'ordre citat. Traure cinc diputats seria repetir els resultats de 1982, i potser els «populars» ho signaren. Però, públicament, parlen d'obtenir-ne set. Tenint en compte la fugida d'Unión Valenciana, no seria gens estrany que fossen tan sols quatre els escons del Parlament que obtinguessen els homes de Fraga a la circumscripció.

Ací hi ha hagut un altre dels grans motius de la guerra interna d'AP. La diferència de criteris entre Manglano,

que en privat sempre ha manifestat la seua preferència per llevar-se de damunt el partit de Lizondo, «caudillo» d'una guerra que, a AP, li lleva vots en lloc de donar-li'n. El vaig-no vaig dels aliancistes a la propera manifestació anual d'UV és una bona mostra de la tensió del partit davant el blaverisme com a únic motiu vital.

Gil Làzaro, en canvi, quan tots encara pensaven que les eleccions serien a l'octubre, anunciava fa tres setmanes que faria, si guanyava el congrés d'AP, tots els esforços perquè UV tornàs a casa. I és que a Manuel Fraga li sap molt greu que, després del PAR aragonès i de la UPN navarresa, puguin perdre el partit del seu gran amic Miguel Ramón Izquierdo.

Encara els darrers dies, les converses han estat intenses per tal de refer una coalició desfeta a instàncies de Vicente González Lizondo, al desembre passat, quan va demanar a Fraga cinc —jinc!— diputats a Madrid.

UV ho té molt difícil per assolir els 60.000 vots que cal en la circumscripció de València per traure un diputat, sobretot si han d'eixir d'una clientela centrada en la classe residual, de botiguers a la baixa des que fa quinze anys uns grans magatzems comencaren a portar la primavera a València al mes de febrer. Però el diputat hipotètic d'UV pot costar-ne un o dos als aliancistes. Del no menys hipotètic fracàs absolut podrien passar factura a Manglano. Segurament serà igual. Al cap d'un mes, ja hi haurà gent pensant com carregar-se el president provincial. •

PANTAIX

APARICIÓ DE L'ULTIM LP

Podeu adquirir els dos elapés, al preu de 1.000 pessetes cadascun (despeses d'enviament incloses), dirigit-vos a:

PANTAIX
 Cl. ÀNGEL, 22
 Tel. 178 18 60 - 242 28 11
 BENIFAIÓ (València)